

ФРАНСЕСК МИРАЛЕС
КАРЕ САНТОС

*Най-хубавото
място на света е
точно тук*

AMG
PUBLISHING

София • 2016

Съдържание

ПЪРВА ЧАСТ: Шестте маси на мага	11
Под небе без мечти	13
Облаци, носещи се в небето	19
Малко куче търси голяма любов	27
Масата на миналото	33
Джобен психоаналитик	43
Най-лошото е и най-доброто	47
Когато кучето на щастието ти ближе рѣката	57
Ехото на любовта	61
Пазарът на децата	67
Изкуството на хайку поезията	73
Нещата, които имат стойност, и другите, които са излишни	79
Настояще без край	83
Как се пише любовно хайку	89
Шестата маса	93

ВТОРА ЧАСТ: Тукмакането на часовника	97
Река от тъга, която тече към океана	99
Миналото на едни е бъдеще за други	105
Три месеца живот за лъжките	109
Един не толкова ужасен понеделник	113
Вечеря на светлината на щастието	119
Парче от друг свят	125
Складът с неплатените сметки	129
Морето на бъдещето	135
Относно ангелите	139
Вечерта на четирите изпълнени желания	143
Никой не яде сладолед, когато вали сняг	151
Миналото мирише на стара хартия	157
Да прекрачиш прага на истината	161
Щастието е птичка, която може да лети	169
Да побереш живота си в кашони	175
В търсене на вечното съвършенство	181
Животът е еднопосочна улица	189
Епилог	197

На Сандра Бруна, винаги магическа

*„Страннолюбието не забравяйте,
защото през него някои, без да знаят,
оказаха гостоприемство на ангели“.*

ПОСЛАНИЕ КЪМ ЕВРЕИТЕ, 13:2

*„Не плази, защото нещо е свършило,
устихни се, защото го е имало“.*

Л. Е. БУРДАКИАН

Първа част

Шестте маси на мага

Пог небе без мечти

Неделните следобеди са лош момент за вземане на решения, особено когато януари покрива града със сива пелена, задушаваша мечтите.

Ирис излезе от вкъщи, след като бе обядвала сама пред телевизора. До смъртта на родителите си, настъпила в автомобилна катастрофа, не беше отдавала голямо значение на факта, че няма човек до себе си. Навярно поради неизлечимата ѝ срамежливост, на нейната тридесет и шест годишна възраст ѝ се струваше нормално опитът ѝ в сърдечните изживявания да се свежда до една несподелена платоническа любов и няколко срещи, които не бяха довели до нищо сериозно.

Ала след онази ужасна катастрофа всичко се беше променило. Когато приключваха отегчителните ѝ работни дни като телефонистка в застрахователна компания, вече не я очакваше хубавият уикенд в семейна обстановка. Сега беше сама. И най-лошото от всичко беше, че сякаш бе изгубила дори способността си да мечтае.

Преди време Ирис можеше да си представя всякакви приключения, които даваха смисъл на съществуването ѝ. Виждаше се например как работи в неправителствена организация, където сътрудник, свенлив

колкото самата Ирис, се влюбваше безпаметно в нея и мълчаливо ѝ се заклеваше във вечна любов. Общуваха помежду си чрез размяна на стихотворения подобно на таен код, който единствено те можеха да дешифрират, и търпеливо отлагаха върховния миг, в който щяха да се слоят в безкрайна прегръдка.

В онзи януарски следобед за първи път осъзна, че и с това бе свършено. След като прибра масата и изключи телевизора, угнетяващата тишина се възцари в малкия ѝ апартамент. Усещаше, че въздухът не ѝ достига, отвори прозореца и видя оловносиво небе без птици.

Щом излезе на улицата, я обзе чувство за фатална обреченост. Не беше тръгнала за никъде, но въпреки това имаше усещането, че нещо ужасно я дебне и я тегли към някаква пропаст.

Както всяка неделя, жилищният квартал, в който се намираше апартаментът на Ирис, беше толкова пуст, колкото и душата ѝ. Без да знае защо, тя автоматично се отправи към ниския мост, под който се движеха влаковете, свързващи града с предградията.

Леден и свистящ вятър рошеше яростно косите ѝ, докато тя наблюдаваше пространството под себе си, набраздено от релси, които приличаха на блестящи следи от рани. Ирис погледна часовника си: беше пет часът следобед. Скоро щеше да мине влакът, запътен на север. В неделя имаше един на всеки час.

Знаеше, че три секунди преди да се появи, мостът ще се разтрепери така, сякаш започва малко земетре-

сение. Точно толкова време ѝ трябваше, за да се наведе към бездната и да се остави на силата на земното притегляне. Щеше да бъде кратък полет, докато влаковата композиция я удари с всички сили още преди да е стигнала до земята.

Всичко щеше да се случи много бързо. Какво е един миг болка в сравнение с цял живот, изпълнен с горчивина и разочарование?

Натъжаваше я единствено мисълта за нещата, които никога повече нямаше да направи. Поради някаква неясна причина я измъчваше още и мисълта за притесненията, които щеше да причини на пътниците във влака. Движението щеше да бъде спряно за дълго време, докато безжизненото ѝ тяло очаква да пристигнат полицията и съдебният лекар. Хубавото бе, че в неделя по-малко хора пътуваха във влаковете и обикновено не бързаха както в другите дни. Въпросният инцидент нямаше да доведе до пропускане на никаква важна среща и това ѝ носеше утеха.

Докато разсъждаваше върху тези неща, мостът започна да трепери и Ирис почувства как тялото ѝ импулсивно се навежда надолу. Беше на път да затвори очи и да полети, когато изведнъж нещо гръмна зад нея и я възпря.

Ирис се обърна със сърце свито от уплаха и видя дете на около шест години. В ръката си държеше остатъците от балона, който току-що беше спукало, за да я стресне. Изсмя ѝ се в очите, после се втурна надолу по улицата.

Тя го проследи с поглед, като в същото време усещаше как студена пот избива по врата и дланите ѝ. Прииска ѝ се да хукне след него и да го хване. Но не за да му се скара, както навярно си мислеше малкият, а за да го прегърне. Току-що беше спасил живота ѝ.

Преди да успее да го настигне, една пълна жена излезе иззад ъгъла на улицата със зачервени бузи и го извика по име:

– Анхел!

Детето побърза да се притисне към майка си и погледна боязливо към Ирис, все едно се страхуваше, че тя ще го издаде за пакостта, която току-що бе сторило.

Но Ирис беше много далеч от подобна мисъл. Само плачеше, без да може да спре сълзите си. Започна да си дава сметка какво беше на път да направи.

Когато сълзите най-после спряха да замъгляват очите ѝ, погледът ѝ внезапно попадна на кафене, което никога досега не беше виждала на този ъгъл, макар да имаше навика често да минава оттам.

Трябва да е ново, каза си тя, въпреки че видът на заведението по никакъв начин не доказваше предположението ѝ.

Спокойно можеше да мине за някоя от онези ирландски кръчми, толкова еднакви на вид, ако не притежаваше своеобразен изглед, отличаващ го рязко от всички останали кафенета. Вътре, две жълти лампи висяха над масите в рустикален стил. Изненадващо за този час в неделния ден заведението беше пълно с хора.

Ала онова, което ѝ направи най-голямо впечатление, беше светещият надпис. Той премигваше над вратата на входа, сякаш беше решил на всяка цена да привлече вниманието ѝ. Ирис се спря за момент и прочете наум:

НАЙ-ХУБАВОТО МЯСТО НА СВЕТА
Е ТОЧНО ТУК